

EURO-ŚRÓDZIEMNOMORSKIE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE

REZOLUCJA

Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego

w sprawie oceny procesu barcelońskiego w przededniu dziesiątej rocznicy jego istnienia

przyjęta w dniu 15 marca 2005 r. w Kairze (Egipt)

na podstawie rezolucji przedstawionej w imieniu komisji polityki, bezpieczeństwa i praw człowieka przez Tokię Saïfi, Przewodniczącą

Euro-Śródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne

- uwzględniając Deklarację Barcelońską z dnia 28 listopada 1995 r. oraz jej program pracy,
 - uwzględniając wnioski wszystkich Euro-Śródziemnomorskich Konferencji Ministerialnych oraz sektorowych Konferencji Ministerialnych, które miały miejsce od momentu uruchomienia procesu barcelońskiego,
 - uwzględniając deklaracje z pięciu posiedzeń plenarnych Euro-Śródziemnomorskiego Forum Parlamentarnego od jego utworzenia w listopadzie 1998 r. do przekształcenia w Euro-Śródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne (EMPA) podczas VI. Konferencji Ministerialnej w Neapolu w dniu 3 grudnia 2003 r.,
 - uwzględniając zobowiązanie Euro-Śródziemnomorskiej Konferencji Ministerialnej podczas posiedzenia w dniach 5-6 maja 2004 r. w Dublinie, jeżeli chodzi o konsultowanie EMPA,
 - uwzględniając art. 3 ust. 1 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że polityka śródziemnomorska stanowi jeden z priorytetów stosunków zewnętrznych Unii Europejskiej; przypominając, że Konferencja Ministerialna w Barcelonie stanowiła historyczny zwrot w stosunkach euro-śródziemnomorskich,
- B. mając na uwadze, że Deklaracja Barcelońska i załączony do niej program pracy wyznaczyły wielostronne i trwałe ramy, w szczególności o charakterze międzyrządowym i oparte na duchu ogólnego partnerstwa, wdrażane poprzez trzy osie, które stanowią trzy komponenty partnerstwa:
- wzmocniony i regularny dialog polityczny,
 - budowanie współpracy gospodarczej i finansowej,
 - większa waloryzacja wymiaru społecznego, kulturowego i ludzkiego; przypominając w tym względzie, że ramy wielostronne stanowią uzupełnienie wzmocnienia stosunków dwustronnych,
- C. podkreślając, że od początku wszystkie państwa sygnatariusze uważały, że konferencja barcelońska stanowi podwaliny otwartego i rozwojowego procesu opartego na zasadach (równość, współodpowiedzialność, solidarność i wspólny udział) i celach określonych w deklaracji końcowej,
- D. mając na uwadze, że proces barceloński narodził się na fali optymizmu Konferencji Pokojowej w Madrycie i porozumień pokojowych z Oslo

przedstawiających nowe perspektywy dla rozwiązania konfliktu na Bliskim Wschodzie,

- E. mając jednakże na uwadze, że wydarzenia mające miejsce na początku tego stulecia (stagnacja projektu przywrócenia pokoju między Izraelem a Palestyną, ataki terrorystyczne w Nowym Jorku, a następnie w Madrycie, wojna w Iraku i długa droga do pokoju naznaczona konfliktami i aktami agresji w tym kraju) głęboko zmieniły ramy międzynarodowe warunkując wyniki procesu barcelońskiego,
- F. mając na uwadze, że konflikt na Bliskim Wschodzie pozostaje głównym problemem politycznym, którego wspólnota euro-śroziemnomorska nie może skierować na boczny tor i który odciska wyraźne piętno na skuteczności procesu barcelońskiego,
- G. mając na uwadze, że od momentu jego uruchomienia współzależność Unii Europejskiej i jej partnerów śródziemnomorskich okazała się bardziej oczywista, począwszy od bezpieczeństwa dostaw energii, przez emigrację, trwały rozwój, handel, inwestycje, kontakty kulturowe i cywilizacyjne oraz walkę z terroryzmem i rozpowszechnianiem broni masowego rażenia, na ochronie dziedzictwa przyrodniczego kończąc,
- H. mając na uwadze, że obywatele Unii Europejskiej i państw partnerskich z obszaru śródziemnomorskiego nie wierzą w szok cywilizacyjny a przeważająca część euro-śroziemnomorskiej opinii publicznej odrzuca tę niebezpieczną hipotezę,
- I. podkreślając, że proces barceloński jest jedyną istniejącą inicjatywą w całym regionie śródziemnomorskim, która od dziesięciu lat zmierza do utworzenia przestrzeni stabilności i dobrobytu w oparciu o wspólne wartości, poprzez nowe podejście traktujące w sposób uprzywilejowany coraz ściślejszą, trwalszą i bardziej symetryczną współpracę między wszystkimi krajami i narodami euro-śroziemnomorskimi,
- J. przypominając, że przestrzeganie i obrona praw człowieka oraz demokracji i państwa prawnego w krajach basenu Morza Śródziemnego stanowi zasadniczą podstawę procesu barcelońskiego opartą na umowach stowarzyszeniowych i na wielostronnych ramach współpracy euro-śroziemnomorskiej,
- K. mając na uwadze, że rozszerzenie Unii Europejskiej do 25 Państw Członkowskich musi być postrzegane jako szansa dla partnerstwa euro-śroziemnomorskiego oraz stwierdzając, że wzrost liczby uczestników politycznych stawia liczne pozytywne wyzwania w zakresie metod pracy procesu barcelońskiego,

- L. mając na uwadze, że proces barceloński zachęcał do instytucjonalizacji wielostronnego dialogu (między regionami) nie tylko o charakterze międzyrządowym, lecz również parlamentarnym między parlamentami krajowymi państw euro-śródziemnomorskich procesu barcelońskiego a Parlamentem Europejskim,
- M. mając na uwadze w tym względzie, że w ciągu ostatnich dziewięciu lat odbyło się jedenaście Euro-Śródziemnomorskich Konferencji Ministrów Spraw Zagranicznych i dwadzieścia jeden wspólnych Konferencji Ministerialnych w prawie wszystkich sektorach działalności, co świadczy o intensywności oficjalnego wielostronnego dialogu,
- N. mając na uwadze, że pomimo przyznawanych środków budżetowych i finansowych (6,4 miliarda euro z budżetu wspólnotowego przeznaczonych na współpracę finansową między Unią Europejską a jej partnerami śródziemnomorskimi od 1996 r. i 1,8 miliarda euro dotacji na rzecz Autonomii Palestyńskiej od początku procesu pokojowego w 1994 r.), przepaść ekonomiczna między dwoma brzegami Morza Śródziemnego jeszcze bardziej się pogłębiła,
- O. mając na uwadze, że pomimo wysiłków już poczynionych proces modernizacji politycznej, gospodarczej i społecznej powinien nabrać większego tempa w partnerskich państwach arabskich; w tym względzie, jak podkreśliły niektóre instytucje międzynarodowe, wyzwanie jest znaczne: 65% mieszkańców tych krajów ma mniej niż 25 lat, a w latach 2000-2010, liczba nowych jednostek zasilających szeregi osób czynnych zawodowo wyniesie 4,2 miliona rocznie, tj. dwa razy więcej niż w ciągu ostatnich dwudziestu lat,
- P. przypominając, że kraje arabskie podkreśliły, że są gotowe do podniesienia tego wyzwania w wyniku Deklaracji Tunezyjskiej w sprawie reformy i modernizacji przyjętej przez Ligę Arabską w maju 2004 r.,
- Q. mając na uwadze, że niedawno uruchomione zostały inne inicjatywy polityczne w ramach deklaracji „Sea Island” złożonej przez G-8 („Silny Bliski Wschód i Afryka Północna”), europejska polityka sąsiedztwa oraz partnerstwo strategiczne między Unią Europejską a regionem śródziemnomorskim i Bliskim Wschodem,
- R. mając na uwadze, że skuteczność działań UE kierowanej wolą polityczną wyrażoną w ramach partnerstwa euro-śródziemnomorskiego musi również uwzględniać kontekst stosunków transatlantyckich,
- S. uznając, że dwustronne traktaty o przyjaźni, współpracy i dobrym sąsiedztwie oraz instrumenty wzmocnionej konsultacji politycznej, która łączy wiele państw regionu euro-śródziemnomorskiego, przyczyniają się do realizacji celów pokoju, stabilizacji i dobrobytu w regionie,

- T. mając na uwadze, że inicjatywy subregionalne Północ-Południe, na przykład „dialog 5+5” mogą przyczynić się do lepszego zdefiniowania partnerstwa euro-śródziemnomorskiego jako całości, oraz wzmocnienia współpracy Południe-Południe między różnymi krajami zachodniego i wschodniego regionu śródziemnomorskiego,
- U. mając na uwadze, że związki handlowe między Unią Europejską a państwami partnerskimi regionu śródziemnomorskiego są nadal oparte na bardzo solidnych podstawach oraz że Unia Europejska nadal odnotowuje wyraźną nadwyżkę w handlu z partnerami śródziemnomorskimi,
- V. mając na uwadze, że słaby punkt aspektu handlowego procesu barcelońskiego leży w ograniczonym charakterze i stagnacji wymiany handlowej między dziesięcioma państwami partnerskimi południowego brzegu Morza Śródziemnego, co utrudnia utworzenie strefy wolnego handlu w perspektywie 2010 r.
- W. podkreślając w tym względzie, że Umowa z Agadiru umożliwiającą liberalizację handlu między Marokiem, Tunezją, Egiptem a Jordanią, jest dobrym przykładem do naśladowania, jeżeli wspomniany cel ma zostać osiągnięty,
- X. mając na uwadze, że 2005 r. został ogłoszony „Rokiem regionu śródziemnomorskiego” przez Euro-Śródziemnomorską Konferencję Ministerialną w Hadze,
- Y. przekonane, że instytucjonalizacja wymiaru parlamentarnego procesu barcelońskiego będzie mogła nadać nową dynamikę partnerstwu euro-śródziemnomorskiemu,

Proces barceloński: wciąż aktualna idea współpracy

1. zauważa, że proces barceloński stał się głównym atutem politycznym i gospodarczym dla wszystkich partnerów; przypomina, że w obliczu innych bieżących inicjatyw dwustronnych i wielostronnych dotyczących przedmiotowego regionu proces barceloński może pochwalić się ramami ideowymi zatwierdzonymi długim doświadczeniem współpracy i wysiłków finansowych, które już przyniosły swoje owoce;
2. stwierdza zasadnicze wzajemne przywiązanie partnerów procesowi barcelońskiemu, które stanowi podstawowe ramy odniesienia dla stosunków współpracy i solidarności między Unią Europejską a państwami partnerskimi z regionu śródziemnomorskiego.

3. stwierdza, że cele i filozofia współpracy określone w Deklaracji Barcelońskiej z 1995 r. zasadniczo są wciąż aktualne, a nawet stały się jeszcze odpowiedniejsze dla partnerstwa euro-śródziemnomorskiego; w tym kontekście uważa, że wiele należy jeszcze zrobić, aby je osiągnąć;
4. ocenia, że nawet jeżeli proces barceloński nie przyniósł oczekiwanych korzyści ani nie przyczynił się do trwałego złagodzenia napięć i znacznego zmniejszenia linii podziału między Północą a Południem regionu śródziemnomorskiego, niemniej istnieje silne przekonanie, że może on zostać udoskonalony więc nadal stanowi adekwatne ramy konsultacji politycznej i współpracy gospodarczej, które mogą przyczynić się w sposób skuteczny do promowania pokoju, bezpieczeństwa i współpracy w basenie Morza Śródziemnego;
5. ocenia, że proces barceloński stanowi jedyne w swoim rodzaju doświadczenie zarówno jako wielorakie ramy wspólnych konsultacji i współpracy; wyraża opinię, że instytucjonalizacja wielostronnego dialogu stanowi jeden z najbardziej znaczących osiągnięć, pozwalając ministrom i wysokim urzędnikom na obydwu brzegach spotykać się okresowo, aby podsumować problemy występujące w regionie i wspólnie opracować rozwiązania;
6. pragnie jednakże określić praktyczne zasady pozwalające śródziemnomorskim państwom partnerskim na odgrywanie większej roli w oficjalnym dialogu politycznym, aby wzmocnić współodpowiedzialność, pierwszoplanowość i ducha wzajemnego dostosowania, które muszą charakteryzować partnerstwo; w tym względzie uważa, że należy jak najszybciej wprowadzić zasady współpracy i przemiennej roli miejsc posiedzeń ministerialnych;
7. stwierdza, że dynamika dialogu instytucjonalnego zaczyna mieć wpływ na środowisko przedsiębiorców i związków zawodowych, władze lokalne, duże miasta, uniwersytety i społeczeństwo obywatelskie; zachęca wszystkich uczestników do większego przyczyniania się do kształtowania „sieci kontaktów”, która jest niezwykle ważna dla promowania dialogu i wzajemnego zrozumienia, wymiany doświadczeń i dobrych procedur oraz inwestycji tworzących miejsca pracy;
8. podkreśla, że niedawne utworzenie Fundacji Dialogu Kultur i Cywilizacji im. Anny Lindh, utworzenie platformy organizacji pozarządowych na rzecz forum obywatelskiego i utworzenie w 2004 r. Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego jako instytucji parlamentarnej procesu barcelońskiego również stanowią namacalne rezultaty, które powinny zachęcać do współpracy w dziedzinie demokracji i praw człowieka oraz zacieśniać euro-śródziemnomorskie partnerstwo obywateli;
9. podkreśla, że zawarcie euro-śródziemnomorskich umów stowarzyszeniowych z dziewięcioma nowymi państwami partnerskimi i parafowanie umowy z Syrią stanowią znaczący wkład w wynik procesu barcelońskiego; w tym względzie ocenia, że należy dążyć do tego, aby „sieć umów”, która zapewnia niezbędne bezpieczeństwo prawne

inwestycjom stała się dodatkiem operacyjnym i została uzupełniona umowami Południe-Południe na wzór umowy z Agadiru, lecz otwartej dla wszystkich partnerów;

10. podkreśla, że narzędzia finansowe partnerstwa (program MEDA I i MEDA II, pożyczki z EBI i ułatwienia finansowe FEMIP) stanowią na płaszczyźnie ich wykorzystania cenny rezultat procesu barcelońskiego, przyznając jednocześnie, że w nierówny sposób przyniosły one korzyści państwom południowego brzegu Morza Śródziemnego;
11. stwierdza, że chociaż osiągnięto tak nieznaczne postępy jeżeli chodzi o *Euro-śródziemnomorską kartę pokoju i stabilności*, której przyjęcie jest blokowane z powodu konfliktu na Bliskim Wschodzie, dialog polityczny i dialog dotyczący bezpieczeństwa osiągnęły ostatnio większą intensywność; odnotowało fakt, że partnerzy euro-śródziemnomorscy zaczynają dyskutować nad takimi sprawami jak środki do walki z terroryzmem i rozpowszechnianiem broni; podkreśla, że walka z terroryzmem musi być prowadzona przy ścisłym przestrzeganiu prawa międzynarodowego, w tym prawa humanitarnego i prawa uchodźców; przypomina również, że zobowiązania te obejmują zakaz tortur i innego niehumanitarnego i upokarzającego traktowania lub kar;
12. wyraża zaniepokojenie faktem, że w imię walki z terroryzmem niektóre państwa przyjęły lub ogłosiły przyjęcie aktów prawnych zawierających odstępstwa od zobowiązań międzynarodowych w dziedzinie praw człowieka, międzynarodowego prawa humanitarnego, prawa uchodźców i zasady państwa prawnego;
13. w związku z powyższym pochwała przyjęcie klauzul o nierozprzestrzenianiu broni masowego rażenia w przyszłych umowach i planach działań; podkreśla, że środki takie muszą zostać wdrożone przez wszystkich partnerów, bez wyjątku, w celu uczynienia z regionu śródziemnomorskiego strefy bez broni masowej zagłady; wzywa do większego zaangażowania państw partnerskich w Europejską Politykę Bezpieczeństwa i Obrony; wzywa wszystkie państwa euro-śródziemnomorskie do podpisania układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT);
14. przypomina, że postępy w zakresie przestrzegania praw człowieka i rozwoju państwa prawnego i demokracji w basenie Morza Śródziemnego są przedmiotem oczekiwań wywołanych Deklaracją Barcelońską;
15. pochwała rozwój, w różnych formach, demokracji parlamentarnej w regionie;
16. wzywa do powołania podkomitetów praw człowieka w ramach umów stowarzyszeniowych dla zainicjowania ustrukturyzowanego dialogu w dziedzinie praw człowieka i demokracji; ocenia, że podkomitety te stanowią kluczowy element planów działania; podkreśla znaczenie zasięgania opinii społeczeństwa obywatelskiego i włączenia go w prace podkomitetów dla sprawowania lepszej kontroli nad sytuacją praw człowieka;

17. uważa, że Inicjatywa europejska na rzecz demokracji i praw człowieka (IEDPC) musi odgrywać zasadniczą rolę w promowaniu podstawowych wartości UE w ramach procesu barcelońskiego; w tym względzie wzywa do wzmocnienia działania w ramach tego instrumentu w partnerstwie euro-śródziemnomorskim prowadząc do wsparcia rozwoju i konsolidacji społeczeństwa obywatelskiego i uczestników pozarządowych;
18. stwierdza, że porównanie między celami a ich realizacją w innych obszarach działania partnerstwa jest dość nierówne i odnotowuje, że w niektórych przypadkach (społeczeństwo informacyjne, zdrowie) konkretne wyniki są dość skromne, zaś wysiłki nie są kontynuowane;

„Centralizacja” procesu barcelońskiego

19. uważa za pożądane rozwianie istniejącego zagubienia związanego z mnogością inicjatyw politycznych dotyczących regionu śródziemnomorskiego, albo uruchamianych wyłącznie przez Unię Europejską, albo inicjatyw, w których uczestniczą Państwa Członkowskie; uważa w tym względzie, że odnowiony proces barceloński powinien obejmować europejską politykę sąsiedztwa i partnerstwo strategiczne jako dwa projekty uzupełniające proces barceloński i otwierające nowe perspektywy, wzbogacające i wzmagające synergii całego partnerstwa euro-śródziemnomorskiego;
20. zwraca się do Rady Ministrów Unii oraz do Komisji Europejskiej o sprecyzowanie związków instytucjonalnych i operacyjnych między procesem barcelońskim, polityką sąsiedztwa i partnerstwem strategicznym;
21. w związku z powyższym pragnie, aby odnowiony proces barceloński („*Barcelona +*”) znajdował się w centrum partnerstwa euro-śródziemnomorskiego, pozostając kluczowym elementem partnerstwa i dialogu między Unią Europejską a regionem śródziemnomorskim;
22. stwierdza, że proces barceloński zostanie wzmocniony nową europejską polityką sąsiedztwa, która zmierza do promowania w szczególności dobrego zarządzania i aspektów gospodarczych i finansowych partnerstwa, a także większym znaczeniem, jakie partnerstwo strategiczne między Unią a regionem przyznaje wzmocnieniu współpracy w dziedzinie walki z terroryzmem i rozpowszechnianiem broni masowego rażenia oraz dialogowi i współpracy w dziedzinie polityki imigracji, bezpieczeństwa i obrony;
23. podkreśla fakt, że europejska polityka sąsiedztwa, stanowiąc uzupełnienie procesu barcelońskiego, nie powinna w żadnym wypadku mieć pierwszeństwa przed zasadą równości, współodpowiedzialności, solidarności i współpracy, ani nad wielostronnymi ramami procesu barcelońskiego; zwraca uwagę na ryzyko zwiększenia zależności dwustronnej państw partnerskich od Unii Europejskiej, jeżeli działania będą

koncentrować się wyłącznie na zróżnicowanym podejściu dwustronnym, podważając i tak słabą współpracę istniejącą na poziomie subregionalnym;

W kierunku „Barcelony +” w ramach „Przymierza cywilizacji”

24. uważa, że dziesiąta rocznica Deklaracji Barcelońskiej stanowi okazję do oceny wyników jej wdrożenia i przeniesienia współpracy między dwoma brzegami Morza Śródziemnego na wyższy poziom; wyraża nadzieję, że negocjacje w sprawie przystąpienia Turcji do Unii Europejskiej zgodnie z przewidywaniami będą mogły się rozpocząć w 2005 r., zgodnie z postanowieniami decyzji przyjętej przez Radę Europejską w grudniu 2004 r.;
25. podkreśla, że sukces polityki rozwoju w regionie śródziemnomorskim i gwarancja bardziej skutecznego partnerstwa między krajami na dwóch brzegach ściśle zależą od przywrócenia klimatu bezpieczeństwa i stabilności w regionie;
26. wyraża zaniepokojenie z powodu utworzenia w krajach regionu śródziemnomorskiego, na wniosek niektórych Państw Członkowskich Unii, „ośrodków pierwszego kontaktu” dla imigrantów zamierzających przybyć na terytorium Unii, które nie oferują minimalnych gwarancji zainteresowanym osobom w zakresie praw podstawowych; przypomina, że zarządzanie przepływami migracyjnymi nie może kierować się wyłącznie potrzebami bezpieczeństwa, lecz musi opierać się na zarządzaniu zrównoważonym rozwojem społecznym krajów regionu śródziemnomorskiego;
27. przypomina o obowiązku, który dzielą wszystkie państwa euro-śródziemnomorskie w ramach zarządzania przepływami migracyjnymi Północ-Południe, na brzegu południowym, w szczególności w zakresie walki z nielegalną imigracją i handlem ludźmi i na brzegu północnym, w szczególności w zakresie tworzenia warunków gospodarczych dla rozwoju społecznego południowej części regionu śródziemnomorskiego oraz odpowiedniego przyjmowania z poszanowaniem godności ludzkiej;
28. przypomina, że obecnie, podobnie jak dziesięć lat temu, wspólne wyzwanie, jakie stoi przed procesem barcelońskim, pozostaje takie samo: bezpieczeństwo dla państw i narodów – ochrona przed wojnami, terroryzmem i innymi formami agresji – oraz bezpieczeństwo gospodarcze i społeczne, które daje większe szanse na wzrost, inwestycje i wymianę handlową, zatrudnienie i postęp dla wszystkich partnerów śródziemnomorskich;
29. wyraża zadowolenie z powodu wyboru Mahmuda Abbasa na Przewodniczącego Autonomii Palestyńskiej w dniu 9 stycznia 2005 r., w wyborach, które wszyscy obserwatorzy krajowi i międzynarodowi obecni na Zachodnim Brzegu, w Gazie i we

wschodniej Jerozolimie uznali za wolne i demokratyczne, a które otworzyły nowe perspektywy dialogu na Bliskim Wschodzie;

30. z zadowoleniem przyjęło nowy, zachęcający klimat do dialogu politycznego między Izraelczykami a Palestyńczykami, odnowienie kontaktów na wysokim szczeblu między stronami, wspólną wolę znalezienia pokojowego rozwiązania konfliktu izraelsko-palestyńskiego z pomocą społeczności międzynarodowej; wzywa wszystkie obecne strony do znalezienia odpowiedzi na pytania znajdujące się w zawieszeniu poprzez bezpośrednie negocjacje polityczne w ramach mapy drogowej na rzecz pokoju zaakceptowanej przez obie strony;
31. wzywa wspólnotę międzynarodową do wspierania procesu, który zgodnie z przewidywaniami musi opierać się na rozwiązaniu przyjętym przez oba państwa, na rezolucjach Organizacji Narodów Zjednoczonych właściwych w tej dziedzinie oraz na podstawowym prawie narodu izraelskiego i palestyńskiego do życia w pokoju i bezpieczeństwie w granicach uznanych na szczeblu międzynarodowym; wzywa obie strony do powstrzymania się od działań, które mogłyby zaszkodzić procesowi zmierzającemu do zapewnienia trwałego pokoju;
32. w pełni uwzględnia w tym kontekście zaniepokojenie delegacji palestyńskiej dotyczące między innymi bezpieczeństwa, decyzji MTS w sprawie muru oddzielającego Izraelczyków (nazywanego murem bezpieczeństwa), uchodźców, kolonii i kwestii związanych z końcowym etapem negocjacji; bierze również w pełni pod uwagę zaniepokojenie delegacji izraelskiej dotyczące między innymi bezpieczeństwa; Euro-Sródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne zdecydowanie potępia wszelkie akty terroryzmu i nawoływania do nienawiści bez względu na ich pochodzenie;
33. wzywa strony do skorzystania z nowego klimatu współpracy zbudowanego przez wzmocniony proces barceloński, w szczególności w wymiarze parlamentarnym, jaki odzwierciedla Euro-Sródziemnomorskie Zgromadzenie Parlamentarne, które stanowi wyjątkową płaszczyznę promowania dialogu oraz okazję do przyczynienia się do pokojowego, sprawiedliwego i trwałego rozwiązania; odnotowuje, w ramach prób przyczynienia się do niezbędnego dialogu politycznego między dwiema stronami, zobowiązanie swojej komisji polityki do prowadzenia debaty w sprawie konfliktu izraelsko-palestyńskiego w szerokim znaczeniu i postanowiło, zgodnie z rozporządzeniem, które należy ustanowić, utworzyć grupę roboczą, która powinna podejmować działania na rzecz poprawy dialogu na rzecz pokoju i bezpieczeństwa w regionie;
34. zauważa jednakże, że postęp w ramach procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie nie powinien być warunkiem wstępnym dla wdrożenia reform gospodarczych i politycznych w regionie i odwrotnie; zarówno pokój jak i reformy są niezbędne same w sobie i powinny być kontynuowane oraz wzmacniać się wzajemnie z taką samą determinacją;

35. z zadowoleniem przyjmuje zmiany polityczne w Islamskiej Republice Libii zmierzające ku akceptacji ducha i zasad procesu barcelońskiego, co mogłoby otworzyć drogę do pełnego włączenia tego kraju do procesu;
36. z zadowoleniem przyjmuje niedawną reformę kodeksu rodzinnego w Maroku, który znacznie rozszerzył prawa kobiet w tym kraju oraz ich prawa wobec systemu prawnego;
37. pochwala znaczny udział polityczny niedawno okazany przez społeczeństwa południowego brzegu Morza Śródziemnego, na przykład w Libanie, w Palestynie i w Maroku; ocenia, że domaganie się demokratycznego uczestnictwa i dobrego zarządzania wyrażone przez społeczeństwa tego regionu może być w coraz większym stopniu uwzględniane;
38. zdecydowanie potępia zamach, w którym zginął libański były Przewodniczący Rady Ministrów Rafic Hariri oraz inne osoby cywilne; pragnie, aby zgodnie z deklaracją Przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych z dnia 15 lutego, wydobyć na światło dzienne przyczyny, okoliczności i konsekwencje tego zamachu; zwraca się do władz libańskich o kontynuowanie pełnej współpracy z misją badawczą ONZ;
39. pragnie, aby zabójstwo i dymisja rządu nie podważyły procesu wyborczego w Libanie oraz podkreśla znaczenie przeprowadzenia demokratycznych i przejrzystych wyborów parlamentarnych w tym kraju w wyznaczonym terminie; sugeruje, że w przypadku wysłania zaproszenia przez rząd libański na Parlamencie Europejskim spoczywa konieczność podjęcia decyzji o wysłaniu misji obserwacyjnej wyborów parlamentarnych w Libanie, wspólnie z innymi instytucjami Unii Europejskiej i parlamentami krajowymi członków EMPA;
40. przypomina o znaczeniu wprowadzenia w życie rezolucji 1559 Rady Bezpieczeństwa ONZ, która potwierdza przywiązanie społeczności międzynarodowej do integralności terytorialnej, suwerenności i niepodległości Libanu oraz wzywa do całkowitego wycofania wojsk syryjskich z Libanu; odnotowuje ogłoszenie dotyczące pierwszego przemieszczenia tych wojsk, lecz domaga się, aby ich całkowite wycofanie nastąpiło jak najszybciej;
41. uważa obecnie, że intensyfikacja kontaktów między parlamentami w ramach procesu barcelońskiego zarówno na poziomie regionalnym, jak i subregionalnym, powinna być jednym z podstawowych celów partnerstwa euro-śródziemnomorskiego;
42. podkreśla, że poprzez włączenie polityki śródziemnomorskiej do pierwszej części Traktatu Konstytucyjnego (tytuł VIII art. 56), Unia Europejska wykazuje bez wątpliwości, do jakiego stopnia „bliskie otoczenie” Unii jest uznawane za obszar strategiczny;

43. stwierdza, że powstanie Euro-Śródziemnomorskiego Zgromadzenia Parlamentarnego zwiększyło nadzieję społeczeństwa obywatelskiego uważającego, że Zgromadzenie stanowi instrument, który może wytwarzać nową dynamikę pozwalającą na osiągnięcie konkretnych postępów w dziedzinie praw człowieka i demokratyzacji; popiera zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w prace Zgromadzenia i jego komisji; w związku z powyższym proponuje przyznać specjalny status przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego;
44. zobowiązuje komisję polityki, bezpieczeństwa i praw człowieka do zapewnienia stałego nadzoru nad:
- sytuacją polityczną i bezpieczeństwa między Izraelem, Palestyną i krajami sąsiadującymi na Bliskim Wschodzie;
 - innymi problemami politycznymi, dotyczącymi bezpieczeństwa lub sąsiedztwa między państwami partnerskimi, w szczególności w kwestii cypryjskiej;
 - współpracą państw euro-śródziemnomorskich w dziedzinie bezpieczeństwa, walką z terroryzmem i walką z rozprzestrzenianiem broni masowego rażenia;
 - wzmocnieniem procesu demokratycznego we wszystkich państwach partnerskich, w szczególności nad prawidłowym przebiegiem wyborów;
 - wdrażaniem zaleceń i programu działań zarządzanego przez Komisję Europejską (Inicjatywa europejska na rzecz demokracji i praw człowieka);
 - przestrzeganiem praw człowieka i praw kobiet w każdym państwie partnerskim oraz promowaniem praw kobiet w wymiarze społecznym, gospodarczym i politycznym;
 - stosowaniem w tym kontekście decyzji Pekińskiej Platformy Działania oraz dokumentów z posiedzenia specjalnego Zgromadzenia Ogólnego ONZ zatytułowanego „Kobiety w 2000 r.: równość płci, rozwój i pokój w dwudziestym pierwszym wieku”, a także wnioskami przyjętymi podczas posiedzenia Komisji Statusu Kobiet ONZ od czasu czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet;
 - ratyfikacją i wdrożeniem konwencji międzynarodowych w dziedzinie praw człowieka przez wszystkich partnerów;
 - wdrażaniem Deklaracji z Sanáa ze stycznia 2004 r.;
 - nad wynikami spotkań społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, które odbyły się w regionie, w kontekście kontynuowania rozwoju, modernizacji i wysiłków reformy w regionie śródziemnomorskim;

45. pragnie wzmóc wysiłki w dziedzinie promowania praw kobiet w ramach procesu barcelońskiego; w tym względzie wzywa do wdrożenia regionalnego planu działań zmierzającego do promowania praw kobiet i równości płci w duchu sprawozdania z Programu Narodów Zjednoczonych na rzecz Rozwoju; wzywa wszystkie państwa uczestniczące w procesie barcelońskim do odstąpienia od zastrzeżeń wyrażonych w stosunku do Konwencji w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW);
46. pragnie, aby proces ten doprowadził do poprawy statusu praw kobiet i wzmocnienia ich udziału w życiu społecznym i politycznym każdego zainteresowanego państwa; zobowiązuje komisję polityki, bezpieczeństwa i praw człowieka do zapewnienia jego nadzoru;
47. pragnie również zająć się praktycznymi zasadami zmierzającymi do zwiększenia roli społeczeństwa obywatelskiego w promowaniu praw człowieka w regionie;
48. w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje utworzenie pozarządowej platformy Euro-Med na rzecz Forum Obywatelskiego, które odbędzie swoje pierwsze posiedzenie inauguracyjne w kwietniu w Luksemburgu i podkreśla w tym względzie znaczenie nawiązania ścisłej współpracy z tą platformą;
49. popiera rozszerzenie procesu barcelońskiego o nowe wymiary, na przykład ewentualny udział śródziemnomorskich państw partnerskich w Europejskiej Polityce Bezpieczeństwa i Obrony i w operacjach utrzymania pokoju prowadzonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych;
50. uważa, że Fundacja Dialogu Kultur i Cywilizacji im. Anny Lindh powinna być uprzywilejowanym ambasadorem prawdziwego „Przymierza cywilizacji” w regionie śródziemnomorskim; w związku z tym uważa za konieczne, aby jej działania były skierowane nie tylko do młodzieży i do elit intelektualnych, lecz również do całego społeczeństwa, w szczególności do jego najmniej uprzywilejowanych warstw;
51. pragnie, aby Zgromadzenie i Fundacja ściśle współpracowały, aby zlikwidować „brak widoczności” partnerstwa w społeczeństwie obywatelskim na obu brzegach Morza Śródziemnego; w tym celu wzywa, aby praktyczne zasady współpracy zostały jak najszybciej wdrożone wraz z utworzeniem odpowiedniej sieci, która połączy stowarzyszenia i uniwersytety państw śródziemnomorskich;
52. wzywa opracowania wspólnej strategii w celu skutecznego zwalczania klęsk żywiołowych w regionie śródziemnomorskim, w szczególności poprzez wdrożenie systemu wczesnego ostrzegania i programów współpracy na rzecz odbudowy spustoszonych regionów, obejmujących również wybrzeże atlantyckie państw członkowskich, uważane za obszar o zwiększonym ryzyku, oraz przy uwzględnieniu wyników pracy Konferencji Światowej na temat Zapobiegania i Ograniczania Skutków Katastrof, która odbyła się w Kobe w Japonii, w dniach 18 - 22 stycznia 2005 r.;

53. postanowiło utworzyć grupę roboczą, której zadanie polegać będzie na zbadaniu problemu min lądowych pozostawionych przez armie europejskie na terytorium Egiptu oraz we wszystkich państwach regionu podczas drugiej wojny światowej;
54. zobowiązuje Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przyszłej Euro-Śródziemnomorskiej Konferencji Ministrów Spraw Zagranicznych, Radzie Ministrów Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, parlamentom i rządów uczestniczącym w procesie barcelońskim i Parlamentowi Europejskiemu.
-